

Engellerin Başarıya Açılan Kapısı

Ahmet derslerine çok önem veren ve geleceğini olabildiğince iyileştirmeye çalışan bir lise öğrencisiydi. Uzun zamandır hayatında önemli bir yeri olan bir sınava çalışıyordu. Upuzun bir çalışma dönemi içerisinde derslerine ağırlık vermesinin yanı sıra birçok zorluk atlattı. Birçok kez hastalandı, yoruldu ve hatta çok sevdiği arkadaşlarıyla buluşamadı. Çünkü ülkesinin en iyi üniversitesinde okuyup mühendis olma hayalleri vardı. Kendi aklına bu fikri öylesine koymuştu ki adeta başka bir üniversiteye gitse dünyanın sonu olacaktı. Ama bilmediği şeyler vardı. Çalışma dönemi içerisinde kendini çok yormuş, çok yıpratmıştı. Gece geç saatlere kadar dersin başından kalkmıyor, kendine hiç önem vermiyor, hiçbir sosyal aktiviteye katılmıyordu. Öylesine çalışıyordu ki ailesi bazen oğullarını görmüyorlardı bile. Günler günleri, haftalar haftaları, aylar ayları kovaladı ve hayatının büyük bir kısmını belirleyecek o sınav günü geldi çattı. Ahmet her ne kadar çok çalışsa da özgüveni oldukça düşüktü. İçinde her zaman ya başaramazsam, ya bunca çalışmam boşa giderse endişesi vardı. Ailesi ise ona her zaman ne olursa olsun, sen elinden geleni yaptın. Bizim sana güvenimiz tam, sonuç ne olursa olsun başımızın üstünde diyordu. Ahmet arkadaşlarıyla sohbet ettikten sonra sınav salonuna geldi. Kitapçığı açıp soruları incelemeye başladı. İçinden bir yandan "ben bunları yaparım" derken bir yandan da endişesi devam ediyordu. Sınavın ilk oturumu bittiğinde Ahmet neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu, sınavı iyi geçmişti ama doğruluğundan emin değildi. Aynı şekilde ikinci oturuma da girdi. Bu oturum birazcık daha zorlarsa da Ahmet için yine kötü geçmemişti. Sınavından memnundu ta ki cevap anahtarları açıklanana kadar. **Yanlış sayısı fazla çıkmamasına karşın puanı istediği okulun bir hayli aşağısındaydı. Ahmet bu duruma fazlasıyla üzülmuş, tüm gün ağlamıştı. Ailesi ise onun bu durumuna Ahmet kadar üzülmuş, oğullarına olabildiğince destek sağlamaya çalışıyorlardı. Ahmet o akşam yatağında kendi kendine uzanırken aklına sınavda çok takıldığı ve yanlış yaptığı sorudaki şiir geldi. Soru onu öylesine zorlamıştı ki şiir aklında kalmıştı.**

**"Ve kederi de yaşamalısın, namusluca, bütün benliğinle
Çünkü acılar da, sevinçler gibi olgunlaştırır insanı
Kanın karışmalı hayatın büyük dolaşımına
Dolaşmalı damarlarında hayatın sonsuz taze kanı**

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:

Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün evrene karışıracasına

Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır

Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana;"

Ama şiirde onu asıl etkileyen kısım özellikle başlarıydı. "Ve kederi de yaşamalısın, namusluca, bütün benliğinle. Çünkü acılar da, sevinçler gibi olgunlaştırır insanı"

Bu kısım onu çok etkilemişti çünkü yaşadığı durumu şiirle bağdaştırmıştı. Evet gerçekten zor bir sınav döneminden geçmiş, yıpranmış ve bitkin düşmüştü. Ama burada pes edemezdi. Bu sınav hayatının belirli bir yerini etkileyecekti, istediği üniversiteye yerleşemeyecekti ama her şey için geç olmadığını düşündü. Ahmet o çok istediği üniversiteyi kazanamadı ama ülkesinin mühendislik alanında üst düzey üniversitelerinden birine gitti. Gittiği yeni üniversitede sıkı çalışmaya devam etti. Ama yaptığı hataların bu sefer farkına vardı ve sıkı çalışmasının yanında ailesine vakit ayırmaya, sevdiği hobilerden olan gitar çalmaya, voleybol oynamaya devam etti, arkadaşlarıyla en az haftada bir kere buluşup sohbet etmeye başladı. Ahmet

hatalarının öyle farkına varmış olacak ki okulunu birincilikle bitirip yüksek lisansa devam etmek için neredeyse bütün üst düzey üniversitelerden burs imkanı aldı. Ardından aldığı bu yüksek lisansla Dünya üzerinde parmakla gösterilen nadir mühendislerden biri oldu. Ahmet bunu bir büyüyle, parayla veya olağanüstü bir olayla gerçekleştirmemişti. Bunu çok istediği üniversiteye giremediği o sınavdaki çok zorlandığı bir şiir sorusunda uzun süre durduğu için sağlamıştı. Hayat da bunun gibidir, önümüze bir sürü acı ve engel çıkarır. Bazen bu engeller insanları gelecekte daha iyi yerlere gelmesi için eğitir.

YAŞADIKLARIMDAN ÖĞRENDİĞİM BİRŞEY VAR

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:

Yaşadın mı, yoğunluğuna yaşayacaksın bir şeyi

Sevgilin bitkin kalmalı öpülmekten

Sen bitkin düşmelisin koklamaktan bir çiçeği

İnsan saatlerce bakabilir gökyüzüne

Denize saatlerce bakabilir, bir kuşa, bir çocuğa

Yaşamak yeryüzünde, onunla karışmaktır

Kopmaz kökler salmaktır oraya

Kucakladın mı sımsıkı kucaklayacaksın arkadaşını

Kavgaya tüm kaslarınla, gövdenle, tutkunla gireceksin

Ve uzandın mı bir kez sımsıcak kumlara

Bir kum tanesi gibi, bir yaprak gibi, bir taş gibi dinleneceksin

İnsan bütün güzel müzikleri dinlemeli alabildiğine

Hem de tüm benliği seslerle, ezgilerle dolarcasına

İnsan balıklama dalmalı içine hayatın

Bir kayadan zümrüt bir denize dalarcasına

Uzak ülkeler çekmeli seni, tanımadığın insanlar

Bütün kitapları okumak, bütün hayatları tanımak arzusuyla yanmalısın

Değişmemelisin hiç bir şeyle bir bardak su içmenin mutluluğunu

Fakat ne kadar sevinç varsa yaşamak özlemiyle dolmalısın

Ve kederi de yaşamalısın, namusluca, bütün benliğine

Çünkü acılar da, sevinçler gibi olgunlaştırır insanı

Kanın karışmalı hayatın büyük dolaşımına

Dolaşmalı damarlarında hayatın sonsuz taze kanı

Yaşadıklarından öğrendiğim bir şey var:

Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara,göğe,bütün evrene karışircasına

Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır

Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana

Ataol BEHRAMOĞLU